

חברות מקשיבות

עלון חודשי לנשים | ניסן תשפ"א | גליון מס' 4 | טעון גניזה

הפסח הכי קדוש ושמח בתפילה ובקשה! וכמו הסיפור הידוע על רבי נתן: מוהר"ת ז"ל שמע פעם אחד מאנשי שלומינו שמתאונן לפני חברו היות שמתקרב והולך חג הפסח ועדיין אין לו מצרכי החג לו ולבני ביתו ואמר לו אותו האיש בכאב: ומהיכן ייקח עבור החג? פנה אליו רבי נתן וניחמו: "על פסח יהיה לך, אולם איך זוכים לקחת את הפסח בעצמו?" (שיח שרפי קודש)

ואם קשה ודחוק לנו לפעמים, וגם התפילה רחקה מאתנו... נוכל להיזכר בסיפור המתוק הבא ולשאוב כוח: באחת השנים הדחוקות ביותר של מוהר"ת, ראה שממלאים חבית עבור ימי החג, באותו הרגע התאזר והתחזק עד שרקד מרוב שמחה שהוא עונה ואומר: "תודה לקל יש לנו כבר מים בעבור ימי החג". (שיח שרפי קודש) לשמוח בחבית של מים, בהכנת רשימת המטלות, במדף אחד נקי לכבוד פסח- בקצת שכן הצלחנו... זאת דרכנו! האור יתרחב בעזרתו יתברך לכל חדרי הבית והלב גם יחד! פסח כשר ושמח, קריאה מהנה, משמחת ומחזקת, שלכן, צוות 'חברות מקשיבות'.

יריית פתיחה

בחסדי ה' זכינו לעלון "חברות מקשיבות" רביעי. מודות ומעריכות את התגובות החמות שלכן, את הרצון הכנה להתחזק יחד בדרכו של רבינו הקדוש. אשריכן נשות החיל, בזכות כל אחת מכן עוד נזכה להיגאל במהרה, אמן!

עתה "ממשמשים ובאים ימי פסח חדש שלא היה מעולם" (עלים לתרופה רל"ח) והם קדושים ויפים מאוד... אך הרגע הנכסף בו כולנו נשב מסובין סביב שולחן הסדר נראה לנו בנקודת זמן נוכחית זו רחוק ומפותל, והוא עובר דרך תקופת הכנה לא פשוטה בה מתגלים לעין כל החלקים הפחות נעימים, המבולגנים, המבורדקים, אלו שדרושים עבורם הרבה רחמי שמיים, בבית וגם בנפש פנימה...

דווקא בימים אלו צריך להיזהר לא ליפול למלכודת ש'ראש לכל הגנבים והרמאים שבעולם', היצר הרע, טומן לנו. "כי הוא מתנהג עם רוב בני אדם בדרך גניבה, בערמה ורמאות נפלא, בכמה וכמה מיני דרכים שונים שהוא מרמה את האדם וגונב דעתו בכל עת, עד שרוצה לתפסו במכמתת" (ליקוטי הלכות, גניבה ג).

בעלון הנוכחי הושקעה מחשבה רבה כיצד לעזור לעצמינו להגיע מוכנות ושמוחות לחג הפסח הקדוש הבעל"ט בדרכו של רבינו הקדוש ובהשראת המעשייה הקדושה "מעשה מחכם ותם". במדור "תפילה חדשה" צרפנו תפילה על פסח, במטרה שכל אחת תוסיף ותתפלל תפילות משלה ותכין לעצמה את

ללקט פרושים של טוב מתוך פרורי החמץ

בעודי נפרדת מעטיפות השקולד, הצלופנים והתחפושות, מנסה לאחוז עוד קצת באור הנפלא של חג הפורים שלא יפוג... וכבר עולה בי זכרו של חג הפסח הקרב ובא. המחשבה על הניקיונות גורמת לי להתעטף בעננה של כבודות, ועוד לפני שאני מתחילה לקחת לידי איזו מטלית או סקוץ' עולה בי החוויה הפנימית שלי עם ערב פסח ומציפה אותי עד כדי שיתוק. איזה קול פנימי ממש צועק בתוכי: "לא רוצה!!! אין לי כוח להתעסק עם החמץ הזה! ובעיקר לא עם החמץ הזה שמגיה מכל פינות הנפש שלי ומאיים להטביע אותי.

עוברים להם כמה ימים של הדחקה או הכחשה או איך שתקראו לזה ו... זהו הגיע הזמן להתחיל. אין כבר לאן לברוח. מה עושים? לחוויה פנימית, אני יודעת, צריך לתת מקום. אי אפשר להשתק או להדחיק אותה. יש להקשיב למה שיש לה לומר.

וכך אני מוצאת את עצמי פונה לאבא שבשמים בבקשת עזרה. מספרת לו בדיוק ממה אני חוששת. אני כל כך לא רוצה לפגוש שוב את הדמות הזו של עצמי המוכרת לי משנים קודמות, דמות מפלצתית כזו עטויה בחלוק המעוטר בכתמי אקונומיקה רכונה עם כל איבריה וגידיה בתוכי איזה מדף, או לחילופין במרומי איזה ארון וכל כולה אומרת לחץ ומתח. מן דמות אימתנית שכולם מעדיפים לא להתקרב אליה. ובעיקר לא להשתעבד תחתיה. "אבאלה", אני פונה אליו, "אני כל כך רוצה השנה פסח אחר. רגוע, שמח, בלי לחץ, מתח וכעסים. איך אני זוכה לנקות מתוך שמחה ואהבה? איך אני זוכה לנקות כמו בת מלך ולא כמו איזו שפחה שהיא גם מפלצת מפחידה? איך צולחים את ההר הענק הזה?"

והנה מגיעה לה התשובה מבפנים. דעת של הצדיק שמאירה מתוכי. אני יודעת מה אני צריכה. אותך "אזמרה" אני צריכה. בדיוק אותך. תחיי אותי, תשמחי אותי, תתני לי כוח, תראי לי שאני טובה, שאני מצליחה, שאני מתקדמת. תלכי איתי לכל אותם המקומות החשוכים, לתוך כל הפסולת, אל כל אותם פרורי חמץ. תזמרי לי את הנקודות הטובות שלי ושל כל הסובבים אותי. נגן שתינו ניגון

ח"פ ז.

אזמרה ורק אזמרה

חדש, ניגון של גאולה.

ופתאום אני נזכרת בדבריו המרפאים של ר' נתן שכמו תמיד נשלחים אלי, מנחמים מרפאים מחזקים. וכך הוא כותב: "כי אפילו כשאין עושין מצוות כי אם כתרנגול המנקר באשפה וזבל וכו' ומנקר משם מעט דמעט מאכל... מגרעין חיטה או קטנית... ואפילו אם ישראל אין עושין מצוות לפניו רק כמו זה התרנגול המנקר באשפה כנ"ל גם זה הוא יתברך ברחמי מצרף לחשבון גדול... עד היכן רחמי יתברך מגיעים ועל כן גם אתה יכול להתקרב אף על פי שנדמה לך שאתה עומד באשפה וזבל וכו' אף על פי כן גם משם אתה יכול לנקר באשפה ולחטוף מעט טוב כי גם זה יקר בעיניו יתברך..." (לקוטי הלכות פריקה וטעינה ד')

עכשיו אני מרגישה שאני יכולה לגשת בשמחה למלאכת הקודש של ניקיון הפסח. הצדיק מגלה לי שעם חווית ערב פסח הלא מושלמת שלי ובמקום בו אני נמצאת עדיין אני יכולה ללקט מעט טוב ולשמוח בו. בדיוק כמו התם הקדוש שלא היה בקי באומנות בשלמות ופרנסתו הייתה בדוחק וצמצום ולא היה לו פנאי אפילו לאכול, אך למרות הכול "ומנהגו היה שהיה תמיד בשמחה".

כל פרור טוב שאני מלקטת מתוך הפסולת הוא יקר וחשוב, כל התגברות היא ענקית, כל רצון טוב וכל תנועה טובה מצטרפים לחשבון גדול. רק כך אזכה בעזרת ה' לנצח את החמץ שבבית ובעיקר את החמץ שבלב. יהי רצון שנזכה כולנו לניקיונות שמחים, מלאי שירים וזמירות של נקודות טובות.

מעשה מחכם ותם- חלק ד'

תקציר: לאחר שסיפרנו את מעשה החכם, רבינו הקדוש מפרט לנו את מעשה התם.

הנה נשליך כעת את מעשה החכם, ונתחיל לספר במעשה התם. התם הנ"ל למד מלאכת רצענות [סנדלרות], ומחמת שהיה תם, למד הרבה עד שקבל, ולא היה בקי בהאמנות בשלמות ונשא אשה, והיה מתפרנס מן המלאכה, ומחמת שהיה תם, ולא היה בקי בהמלאכה כל-כך על-כן היה פרנסתו בדחק גדול ובצמצום, ולא היה לו פנאי אפילו לאכל כי היה צריך תמיד לעסוק במלאכה מחמת שלא היה יכול האמנות בשלמות, רק בשעת המלאכה, בשעה שהיה נוקב במרצע והיה מכניס ומוציא החוט העב של התפירה כדרך הרצענים, אז היה נושך חתיכת לחם ואוכל..."

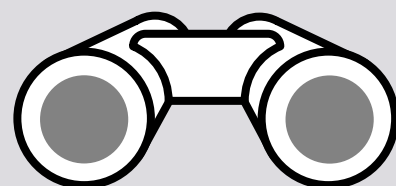
הקדוש מגלה לנו: גם אם את בהקבצה ג' את יכולה להצליח. אבל תסכימי להיות שם בסנדלרות. במקום הלא מושלם שלא תופס את האומנות בשלמות. זה שלב חיוני!!
תתפללי, גם אם זה רק ברכות השחר ועדיין לא סידרת את הבית. תעמידי סיר לצהריים, גם אם זה אינו התפריט שאת חולמת להכין. תעבדי במקום העבודה, גם אם הוא לא בדיוק הולם את כישוריך. זה ברובד המעשי-חיצוני של החיים. בתוך הנפש זה להסתכל בעיניים לעצמי גם למקומות בהם אני ממש סנדלרית- וללמוד שם את מלאכת רצען. להסכים להיות גם במקומות של העבודות המאוד פשוטות ולהתפרנס מהם- להכיר בזה שיש כאן משהו:

להגיד מילים טובות בתוך הבית גם אם זה מרגיש לי שטחי כרגע. לכתוב לילדה פתק נחמד אפילו שהייתי רוצה הרבה יותר. לא לחכות שהכול יהיה ורוד וקסום ואז לשמוח, אלא להכיר שהקצת שיש לי הוא כבר טוב, וראוי לשמוח בו מאוד!
ורבנו שונה ואומר:
ומחמת שהיה תם, ולא היה בקי בהמלאכה כל-כך על-כן היה פרנסתו בדחק גדול ובצמצום, את לא הולכת לקטוף כוכבים ולראות אורות גבוהים. המקומות בהם את לא בקיאה או עושה עבודות שאינן מושלמות אינם קלים. את תתפרנסי מהם בדוחק גדול ובצמצום- בהווה הקרוב, לא מבטיחים לך נס. אבל כך עובד התם הקדוש: עבודת התמימות מתחילה בסנדלר רחוק משלמות אך מביאה אותנו אל המלך!
זאת נחמה גדולה ותקווה אמיתית לדעת שדווקא כי אני סנדלרית אם אמשיך משם בתמימות יש לי עתיד. ובעיקר ההווה שלי, איך שהוא, עם כל חוסר המושלמות שלו הוא מוכרח וחיוני!!

בגדים למסירה, הרים של דפים למיון, הרים של כביסה (נו, זה כבר השוטף שגם עליו אני לא משתלטת...) אז למה אני לא לומדת לקח? ואיך זה קורה לי שוב? אמרתי שאעשה רק מינימום הפעם. רק מה שצריך באמת. אמרתי ואמרתי ונו... מה לעשות? פסח זאת הזדמנות ויש חפצים ודפים שכוחים שאף אחד לא טרח להזיז ממקומם במהלך השנה החולפת. הם ממתינים בדומיה

"העולם אומרים שסיפורי מעשיות מסוגל לשינה ואני אמרתי שעל ידי סיפורי מעשיות מעוררים בני אדם משנתם" (חיי מוהר"ן כה)

מתבוננות

במעשיות ספר חכירות לקליבות

ללמוד להיות סנדלר

את האמת? הסיפור של "חכם ותם" די מכור לי מראש. אני לא אוהבת את החכם, הוא מזכיר לי את עצמי בקטעים הפחות טובים עם כל הביקורתיות והפראנויה. אני משתדלת לרחם עליו ולהבין אותו, בעיקר בשביל לא לקטול את עצמי.

אבל התם? נו! מזל שידעיים את הסוף הטוב שלו. אחרת מה היינו חושבים? להיות סנדלר! א גרויסע מציאה. ואם כבר, תהיה סנדלר מקצועי! אבל גם את זה בקושי הצלחת... זה כבר ממש כמעט לאבחן אותך עם איזו "דיסמוטוריקה גסה". התם הוא סיפור הצלחה, אך ממש לא 'סיפור הצלחה' במובן הקלאסי שלו.

אבל משהו בכל אופן נוגע בי בסיפור של התם, מושך אותי להעמיק ולחקור. הרי בסופו של דבר אני רוצה להצליח. ומי שהצליח כאן הוא לא החכם, אלא התם. אבל סיפור הצלחה שונה ממה שהעולם רגיל למכור לנו.

לכן, בואו נפענח יחד את סיפורי של התם הקדוש:
התם הנ"ל למד מלאכת רצענות [סנדלרות], ומחמת שהיה תם, למד הרבה עד שקבל, ולא היה בקי בהאמנות בשלמות- מלאכת הסנדלרות רומזת לעבודות הפשוטות של החיים.

התם מלמד אותנו את הכלל הראשון בתמימות: לא לחפש גדולות אלא ללכת על הכי פשוט ולעשות אותו כמיטב יכולתנו. לא לעשות את המלאכה על הדרך, אלא "ללמוד מלאכת רצען" זו מלאכה ויש כאן לימוד – לעשות אותה הכי טוב שאת יכולה גם אם כרגע יש לך יכולת מוגבלת. גם אם את לא בקיאה באומנות בשלמות - התם הקדוש נותן לנו תרופה לנפש לכל הביקורת הפנימית והחיצונית שנולדנו לתוכה – תעשי את המלאכה אפילו שאת לא בקיאה ואפילו שאינה מושלמת. תחיי את הווה שלך כאן ועכשיו, תמצי אותו. אל תחיי את מה שאין לך. לכולנו יש שיעורים שאנחנו מתקשים ללמוד ולהפנים. זה בסדר. התם

להשליך את כל החוכמות של הניקיון

מכירה את זה שאת אומרת לעצמך: 'הפעם זה יהיה אחרת, הפעם זה יהיה שונה! הפעם לא אפול עוד לאותם תחבולות של היצר הרע, לאותו עמלק שרק הכנעתי זה מכבר בפורים...'

אבל מסתבר שהכנעתי, הכנעתי, ו... בום. פתע אני מוצאת את עצמי באותה סירה, באותו בור, אולי באותו הר. הר? הרים!!! הרים של

לעזריאל את רחל
לדקירה את רחלאלה
לעזריאל את רחלאלה

בהן. החבילה שלי, אחרת.
מתאימה לי בדיוק. לא קשה
ולא מייגעת. ואולי אם אהיה
כמו התם ואשמח בתוצאה
בכל מקרה, אשמח
ברצונות הטובים שלי ובמה

שאני כן זוכה לעשות לכבודך יתברך, כל העבודה
הזאת כבר לא תהיה קשה ויגעה רק מאתגרת, מספקת ומשמחת כל
כך? כן! הלוואי ואהיה כמו התם. זאת באמת אני רוצה. וזה גילוי עצום.
בתוך ההכנה הקדושה לפסח מסתתרת גאולה גדולה בשבילי. יציאת
מצרים פרטית, אפשרות לעשות מתוך חירות אמתית את רצון השם.
הנה, אבא, אני כבר רוצה לעשות רצונך... הנה, אני כבר מתחילה:

מה נשתנה הפסח הזה מכל הפסחים?

לכבוד הפסחים אני גם מניקה וגם על חלא מכה, על כל מה שלא
מסכיפה:

הפסח הזה - אני גם מניקה וגם מלכה! :

לכבוד הפסחים חייבת להדביק את הקצב של השכנה... :

הפסח הזה יודע: זה משה שלי וזה משה שלה! :

לכבוד הפסחים אני צועדת על כולם שיאילו את עצמם... :

הפסח הזה אצלך רק אלייך נאציה לאנאלה! :

לכבוד הפסחים אני רוצה מלאכה משלמת ונשארת עצובה... :

הפסח הזה המלאכה אינה בשלמות ואני מאלה שמחה! :

לכבוד הפסחים אני מווצרת לעבודה ואחמאות... :

הפסח הזה אני בת חורין ומתמסרת למחשבה של תמימות! :

חג שמח!

אצילית בדיוק לתאריך זה ואיך אפשר לאכזב אותם? אבל הלחץ!!!
והעומס הנורא הזה שדוחק אותי לפינה... אוי! אני לא יכולה יותר!
עצרי! אני תופסת את עצמי לשיחה. 'ככה זה לא ילך'. אם אראה
שחורות וארד על עצמי, לא יהיה כאן שום סיכוי לתזוזה. לפחות
לתזוזה חיובית... אז מה כן?

"ועתה נשליך את מעשה החכם" - אני מתבוננת במעשייה ולומדת
להשליך: את כל הרצונות וההתחכמויות, את כל החוכמות הגדולות,
את כל השאיפות הנעלות (שיפות כשלעצמן, אבל עתה מחוללות בי
חורבן...) ובמקום - לעסוק במלאכת רצון-עשייה פשוטה.

אני מרגישה הזדהות עמוקה עם הדמות של התם. מרגישה ממש
כמוהו, לפחות בכל מה שנוגע לשלומזניקיות. כל המסורבלות הזאת
היא בלתי נסבלת! עד שאני מתחילה לעשות משהו, זה יוצא לי כל
כך לא מושלם... אבל בעוד שאני נשברת מהכישלונות שלי, התם כלל
לא נשבר ממה שלא הולך לו. הוא מתמסר לגמרי למלאכה בה הוא כה
מתקשה.

ואולי גם אני יכולה לבחור להיות כמו התם? לעצור. להתמקד. לבחור
לעצמי יעד פשוט, קטן, נצרך, לבחור אותו ולא להיבהל מכל היתר.
להתקדם, גם אם המלאכה לא זורמת כמו שתכננתי... להמשיך גם אם
עדיין לא למדתי אותה בשלמות ולא הצלחתי לממש את כל התוכניות
שלי (המדהימות באמת) ואת כל העצות היעילות ששמעתי וקיבלתי
ורציתי... ו... לשמוח כבר עכשיו!

כי בכל זאת, העיקר ישנו - אני יהודייה שרוצה להכין פסח. שרוצה
לסלק את החמץ. שרוצה לעשות רצון השם. כן, מה אני בסך הכול
רוצה? רצוני לעשות רצונך. רק ש... זה נראה כל כך מסובך ומסתבך
וכבד וממש כמעט בלתי אפשרי...

"לא אותי קראת יעקב כי יגעתי בי ישראל..." (ישע' מ"ג), החבילה הכבדה
הזאת, העבודות הקשות האלו - זה לא הרצון שלך, הוכחה: אני יגעה

כנגד ארבעה בנים עומדת אמא אחת... ק. רחל

מכירה את המשפט "אני רק אמא אחת?" לאחרונה נראה לי שעשיתי
בו שימוש יתר. מוצאת את עצמי מנופפת בו בהפגנות: "אמא אחת!"
וכנגד מי? כנגד ארבעה בנים דיברה התורה.

התורה מדברת על ארבעה סוגי בנים המשקפים לנו ארבע צורות חשיבה,
ארבעה טיפוסים או אולי ארבעה מצבי נפש ורוח. ועם כולם אמא אחת
צריכה להתמודד, הכיצד?

החכם מה הוא אומר?

החכם בהגדה מבקש להבין את טעמי המצוות ומשיבים לו בהלכותיהם.
גם בבית יש את הבן שרוצה להבין בדיוק למה את מתכוונת, איך עובד
החוק החדש, למה הוא סותר את הישן, מה בדיוק את מנסה להשיג ואיך
אפשר להסביר לך שיש עוד אפשרויות... כן. בן מתחכם כזה. ההגדה
מכוונת אותנו לענות לחכם בשפה שלו: אתה רוצה חוקים? תקבל
בשפה שלך, אבל עם גבולות: "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן". רבי
נתן מסביר שכמו שבהלכות הפסח מצווה גדולה לעסוק, לשוח ולספר,
כמו כן מה שהוא אחרי הפה-סח, מה שאסור לשוח ולדבר בו, מצווה
לשתוק ואסור לפתוח פה להבין את הנסתר והצפון ממנו. וזהו עניין
האפיקומן - "במופלא ממך אל תדרוש" לא הכול אתה חייב להבין ולדעת,
ובוודאי שלא לדרוש. התשובה הזו מחזירה אותנו לחכם במעשייה שלנו,
שחוכמותיו לא הועילו לו כלל, וכמו שרבינו הזהירנו שאסור לסמוך על
חוכמתנו, רק על אמונה לבד.

אם סיימת עם החכם (לפחות לעת עתה) את מוזמנת לעלות מדרגה
ולשמוע את הרשע.

רשע מה הוא אומר?

"מה העבודה הזאת לכם? לכם ולא לך". "לכם???" את מזדעקת. "ומה
איתך?" איך שאת שומעת את הבן המתחמק הזה, זה שאף פעם אין
לו כוח, שאם היה אפשר לעשות תואר בתירוצים הוא כבר היה מקבל

פרופסורה, את מאבדת קצת שליטה. את מוכנה להקהות את שיניו,
לטשטש את חושינו, להודיע לו חגיגת ש"אילו היית במצרים - לא היית
נגאל!" טוב, ובינתיים, גם את צריכה להיגאל... אבל איך?
רבינו מלמד אותנו: "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו - ואיננו"
תאמיני שמסתתרת בו נקודה טובה עמוקה ופנימית שצריך לחפש,
לבקש וגם למצוא בעזרתו יתברך. ואז - קרבה עת גאולתך!
וכמו שרואים שעל הבן הזה אומרת ההגדה: "ואף אתה הקהה את שיניו".
ככה? מקצצים טיפה בשפיץ של השיניים שלא ייתן בים כל כך כואב ו...
זהו? זה מה שמקבל מי שמדבר דיבורי עזות וחוצפה כאלו?

הצדיקים שאני כל כך רוצה ללכת בדרכיהם מלמדים אותנו תמיד להטות
לחסד. רבי נתן אמר (כוכבי אור פב) "אם אני שומע דבר לא טוב מיהודי
בוודאי שאני מאמין באותו יהודי אפילו אם שומע אני דברים שצורמים
את האוזן ומקוממים את הלב, אני מאמין באמונה שלמה שרק בפה הוא
מדבר ואילו בליבו חושב אחרת" פנימיות פנימיותו של כל אחד מישראל
היא טובה, ולכן פעולה חיצונית של הקהיית השיניים מספיקה כאן.
אוקי, בסדר, הבנתי. אז אני רק מקהה לו את השיניים אבל מה עונים
לו, גוואלד?

ההגדה אומרת "אמור לו בעבור זה עשה השם לי בצאתי ממצרים"
בעבור זה - בעבור האזמרה והנקודות טובות שה' מצא בי, עשה לי את
כל הניסים בצאתי ממצרים, ובעבור זה - יעשה לי גם עכשיו ובשובי
לירושלים בגאולה השלמה. הנה... עניתי. עניתי לך שאתה לא רשע (וגם
לעצמי) יש בך טוב נצחי, מוכח ואמיתי. ובעבור זה השם יגאל אותך וגם
אותי.

"אמא.. מה זה?", וואי, אני לא מאמינה שמישהו עוד ער בשעה הזאת.
בדיוק כשתכננתי לשקוע בלעשות "כלום" ממש "כלום"... והנה מגיע הבן
השלישי:

תם מה הוא אומר?

המשך בעמ' 7

לעלות גם את הפסח של תשפ"א אל המלך...

טיט ולבנים על רצונות ומעשים שבונים עולמות לפניה זיו

הוא צמד מול הסלז הענק חסר אונים. ביצה נגדה מנצח, וכולו אור תהיה. אביו המלך אמר לו להציל את הסלז הצליח הבית, והוא, למרות ידיעותו הרבה בשלז חוכמות העולם אינו מנצח להניח את הסלז הסורר מחנינו אפילו כמלאך הנשיה. הוא מתקף את הסלז בייאוש, מתבונן בו מכאן צד. הזמן דוחק, אביו המלך מתעקש להגיד לבאן צווד ימים מספר. הוא מרגיש את הזיכרון הדרכה של אביו מנצח את החלל. אסור לו לאכזב את אבא. אבא... איך? וכיצד? היא עמדה שם במטבח. ידיה שמוטות לצדדים, וכולה תהיה ובלבול, אביה המלך אמר לה להכין פסח. לכבד את הבית, לבער את החמץ. פסחים רבים כבר הביאה אל המלך במצבים שונים,

לחוצים יותר או פחות. אבל להכין בתשפ"א פסח? עם המציאות המבולבלת המציפה את חדרי הלב בפחד ובהלה, ושלא לדבר על חיסרון הכיס המצומק מאי פעם. האם באמת היא תגיע בשפיות לחג? האם יהיה כל מה שצריך, והנשימה-גם היא תישאר בה? ומה עם הנשמה? אביה שבשמיים מצפה שתכין את הפסח, היא לא יכולה לאכזב אותו. אבל... איך?! וכיצד?

הוא הגיד אליו ומצא אותו לם. צומד ובהה מול הסלז בחוסר אונים. כשהבית בו הבן, השליח מבל: "נכסתי, אבא" מלוא בלושה. "אין סיכוי שאצליח להציל את הסלז הצליח בנצח... כבד הוא הסלז, משתף רב". היא עבדה ואבדה. סידרה וסודרה. עלתה וירדה, צעקה, גם נצודה. על מצב אוטומט המשיכה לדחוף את הימים, לגלגל את השעות בעשייה אינטנסיבית חסרת רחמים. הכול חייב לנצח ולהבריך, כמו תמיד, למרות הכול.

אבל רגע. מה קרה לרגליים, מדוע רועדות הן? החולשה משתקת אותה, עוד רגע והיא נופלת. היא נזרקת על ספה מרגישה את העולם מסתחרר. "אמא, מתי את יוצאת איתנו לקניות?" מבעד עיניים חצי עצומות היא שומעת את מילותיה המבקשות של ביתה. המילים לא יוצאות לה מהפה. כל ה'צריך' ה'דוחק' וה'לחוצי' מתערבלים בה בפנים בעוצמה, מצליפים כמו פרעונים קטנים חסרי רחמים: "קומי כבר! תמשיכי! אין בררה! קדימה, מה את מתמהמהת? הזמן קצר! צאי עם הבנות לקניות! את רוצה שהן תרגשנה עלובות בחג? ומה עם הבשרים, העופות והדגים! ואל תשכחי שחסרים לך כלים חדשים... והמצעים! הבטחת לעצמך חדשים, זוכרת? זה ממש חייב! נו, קדימה! קדימה!" עוד ועוד תביעות הם יורים בה, הפרעונים שבלב בשליחות מלכם העריץ.

היא מרגישה שעוד רגע והיא צועקת. לכל זה היא צריכה לדאוג? רק ככה יהיה פה פסח? היא לא יכולה! אין בה כוח! אין לה כסף! די! די! לכו מכאן כל פועלי אוון!

"בני אלהים" הוא שמו את תולו הרק של אביו מרחק מולו והרים מבט סלז דמז. פניו של אביו לא היו מאששות רת ונחרת ומאירות.

"באומתך היית צריך להבין שאין ביכולתך להרים סלז כבד כל כך".

"אבא אבא, אתה ביקשתי... לא הצליח הנסיך הצעיר לעצור בגשמים, ואני... כל כך רציתי לעשות רצונך...". תפוסת ברד נשלחת מאמיתתו של המלך, מוגשת לבן אהוב. ביד רוצת פתח הנסיך מכסה בול תצות מואהבים. בתוכה שוכן פטיט חד.

'אבא. תבין, תראה' צעקת הלב עולה בה. 'הוא גומר אותי ולא נגמר, ונותרה עוד כל כך הרבה עבודה... הכול עליי, ואין בי מקום לסחוב אותו יותר, אההההה, כבד, הצילו!!!!'

פתע היא נזכרה בו. בפה-סח. פה מדבר וסח דיבורים קדושים לאביו שבשמיים. מדוע היא לא עושה איתו את פסח? עם כל הכישרונות שלה, עם כל יכולותיה ותכונותיה. אין באפשרותה לעלות את הפסח לבד, לא את של תשפ"א ולא של אף שנה. המילים כמו פטיט יפוצץ סלע, כמו אזמל מנתחים, יפרקו את הפסח שלבים-שבלים, יוציאו את החמץ שבבית יחד עם החמץ שבלב, יטהרו ויקדשו. היא חייבת את פה-סח, היא לא ממשיכה יותר לבד!

חלק וצוד חלק נחמכים מהסלז. בן המלך מנצח אותם בקולות אצליה. זה לא היה קשה. כשמוכסס את סלז ההר, פיסות פיסות, אפסר לעבוד במהירות ויעילות. צוד מלך ולא יללר זכר אלסל הכבד.

אוויר נכנס, אמונה ותקווה. היא מתפללת. אבא כאן. עם המקרר, עם הארון והתנור. עם הקניות, עם המצות. עם מה שיש, עם מה שאין.

היא נושמת עמוק, מרגישה מוגנת בתוך מעגל של אמונה. כבר לא אכפת לה אם הכול יהיה בדיוק או בערך, העיקר- כשר ושמוח!

רשימת המטלות והקניות תצטמצם בקצב ובאופן שהוא יתברך יחליט, אבל האור של פסח חופף עליה כבר עכשיו.

לירה ירופית

ולמד הרבה עד שקבל

אלו שטעורי החיים

שאינני תופסת

ולא היה בקי

בהמלאכה בשלמות

לא, אינני בקיאה

ברצוא ושוב מהפסח

ונשא אשה

זו התפלה שלי

שתציל אותי

רוצה להיות (אליה) מתפללת

והיה מן המלאכה מתפרנס

אני מתפרנסת

אני מתחיה.

ואף כי בדחק וצמצום

מאמינה בך בתם

שגם אני

נגאלת

עוד היום.

בחוכמה יבנה בית

חכמה ופסח

ביעור חמץ מתוך אווירה טובה

בימים אלו אנו פוסעות והולכות מחיל אל חיל. נפרדנו מהימים הקדושים של חג הפורים בהם התאמצנו למחות את זכר עמלק מהמוח והלב, גרשנו מליבנו את הספקות והבלבולים והתחזקנו להתחבר עם הצדיקים, מרדכי אסתר, שהם האמונה והתפילה. עתה עומדת לפנינו משימה חדשה וחשובה: מצוות "ביעור החמץ".

ידוע שהפעולות הפיזיות לבער את החמץ מפינות הבית זה רק חלק מהעניין. עיקר העבודה היא בפנימיות: לבער את החמץ מתוכנו. שוב אנו עומדות מול אותה התמודדות מאתגרת איך לצחצח, לנקות ולזכך את המחשבות שלנו שלא תחמצנה. ואיך בכוחות מחודשים לבקש לחפש ולמצוא נקודות טובות על עצמנו, על הבעלים שלנו ועל המציאות כולה. המחשבות משפיעות על רגשותינו, ורגשותינו משפיעים על התנהגותנו. אך כיצד לפנות ולגרש מהמוח והלב את המחשבות שמחמיצות לנו את ההרגשה? איך אפשר להתגבר על התחושות השליליות שמציפות אותנו?

בואו נראה כיצד הדברים עובדים:

המחשבות צצות ועולות ללא כל בקשת רשות, ללא הרף וללא שליטה. הן רצות זו אחר זו, כמו נחל שזורם במהירות. לנו יש את הבחירה לבחור איזה צבע יהיה להן, בהיר או כהה. יש לנו את הבחירה האם להיסחף בזרם או פשוט לעצור אותו במחשבה אחרת- חיובית וטובה. רבינו אומר: "המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו", לכל אחת מאתנו יש את הכוח לעשות את העבודה הזאת.

לדוגמה: לאישה יש מחשבות של ביקורת על התנהגותו של בעלה, המחשבה השלילית גוררת עוד מחשבה דומה לה, היא נזכרת בעוד דברים מרגיזים שהיו, שמציפים בה עוד מאורעות מרגיזים אף יותר. אם היא לא תתפוס את עצמה, לפתע היא תמצא את עצמה מוצפת רגשות של כעס פנימי ומתח עולה וגואה. ההתנהגות שלה תשתנה לרעה, וגם הדיבור בהתאם... אך אם תצליח אישה זו לתפוס את המהלך כבר במחשבה הראשונה, ומתוך בחירה להמיר מחשבת חמץ במחשבה טובה של כף זכות, מיד ההרגשה שלה תשתפר ותירגע.

אותו הדבר לגבי הילדים. אם יש ילד אחד שמרגיז אותנו במיוחד, ממחשבות של רוגז מגיעה תכף תגובה של כעס ופגיעה. (אצל הבעל, התגובה לעיתים מתמהמהת, אך אצל הילדים אנו נוטות להגיב מיד...) ולאחר מכן שוטפים את ליבנו ייסורי המצפון. גם עתה יש לנו בחירה. להטות עצמינו בכוח כלפי חסד- לבקש ולמצוא בו ובנו נקודות טובות ולהתחיל מחדש, או חלילה, לשקוע עמוק בעצבות וייאוש.

צריך לשנן לעצמינו: להאמין בטוב- זאת משימת חיינו. והטוב מצוי בכל הנברא בצלם אלוהים, יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא. אם נשקיע בזה, וודאי נרגיש סייעתא דשמיא וברכה בעמלנו. ונזכה בעזרתו יתברך להתחזק כולנו לנקות לפסח מתוך שמחה, ולזכות למצה שכולה אמונה ודבקות.

פסח כשר ושמח! שלכן, נאווה דגן.

והפעם... איך נתכונן לפסח בשמחה?

רבינו אומר שעל ידי שמחת פורים ניצולים ממשוהו חמץ בפסח. 'להכין את הפסח בשמחה', זה אומר לקחת ספוג גדוש באור של גאולה ולהבריק איתו את בית מקדש מעט שלנו. לפניכן עשרה טיפים זמינים ונפלאים שיעזרו לנו להמשיך את שמחת הפורים לתוך תקופת ההכנה של פסח:

1 **קישוטים יוצרים אווירה:** אשאיר את קישוטי הפורים תלויים (אם הורדתו- תמיד אפשר לתלות שוב!): שרשרת ליצינים, בלונים, שלט "מי שנכנס (אדר וגם ניסן!) מרבים בשמחה", יצירות של הילדים- פורים ופסח, הכל מתקבל. (כמובן, במידה שלא יפריעו למהלך הניקיונות רק ירנינו את הלב)

2 **לשמר את שמחת פורים:** כל מה שעוזר לי להיות שמחה בא בחשבון: להדליק מוזיקה, לנקות ביחד עם הילדים, לנקות לבד ולשלוח את כולם עם בייביסיטר לגינה, ללכת לציון של צדיק ולהתפלל על הניקיון... וכו'...

3 **לעשות 'מילתא דשטותא':** בכמה מקומות אסטרטגיים בבית אניח אביזרים מצחיקים, כגון: קשת פפיון, משקפיים, שרשרת פורימית, או כל דבר אחר שיעזור לי ולמי שלידי להעלות חיוך על השפתיים. כשהיצר הרע ינסה להכשיל אותי בעצבים או לחץ מיותר אשלוח במהירות את "כלי הנשק" המוכנים לי מראש- ואנצח במערכה!

4 **להתחפש:** קשה לנקות? תמיד אוכל להתחפש למישהי אחרת ולקבל כוחות! למשל: עובדת ניקיון, גננת, שוטרת, ואולי עכבר שהחליט לכרסם את המתוקים שהחביאו כאן בכל מיני חורים בבית (מרוב ייאוש, רק אזכיר לו לעכבר שאין שום ייאוש בעולם כלל! וכדאי להתגבר ולהמשיך...)

5 **לעשות משתה ושמחה:** טיפ חשוב ונצרך- לא לשכוח לאכול ולשתות ארוחות מזינות במהלך היום. אם אני בלחץ של זמן, לפחות אמצא תחליפים מזינים כמו שייק אבקת חלבון (של חב' פוראוור' ג'וס פלוס) אזכור! גם התם הקדוש- שהיה עסוק מאוד במלאכתו ולא היה לו זמן לאכול- חטף משהו תוך כדי.

6 **לשלוח משלוח מנות:** חשוב מאוד לשלוח מנות לבעל ולילדים. (רעב הוא סוגלה לעצבים מיותרים ולחוסר שיתוף פעולה מלא. בדוק ומנוסה!)

7 **לתת מתנות לאבינוים:** בזכות הסדר והניקיון היסודי לפסח אמצא כל מיני אבדות ואוצרות, ואוכל להשיב אותן בשמחה לבעליהן המצפים, גם הגמ"ח השכונתי ישמח במתנותיו...

8 **לקיים מקרא מגילה:** אקרא את מגילת המשימות הבלתי נגמרת, ואשמח במה שהספקתי מכל הלב!

9 **עד דלא ידע:** שום קפיידא - הכי חשוב לעבוד את ה' באמת ובשמחה ולהאהיב את ההכנות של החג על בני המשפחה. להפיג את הקפידות והלחצים המיותרים. וגם אם משהו קורה לא כשורה, אזכור: "על כל הפשעים תכסה האהבה", לא לעשות עסק. אם אפשר להחמיץ חדר נקי בכזאת מומחיות, אפשר גם לתקן...

10 **פסח ממשיך את כוח התפילה של פורים:** בפסח קדוש! אשמור על איזון של 80% מילים חיוביות מול 20% של כאלו שלא נעים לשמוע... (ולא להפך!)

רבינו אומר לקרוא את ההגדה בקול רם כי "הקול מעורר את הדעת ועל ידי זה זוכה להתגלות הדעת וזה עיקר הגאולה" (אוצר היראה- פסח) אני, האמא, אשתמש בכלי ההגדה-הגייה שלי בכוח ובכוונה גדולה. אומר ליד הילדים כמה הם מתוקים ונפלאים בקול רם: "נחמן איזה נחת אתה עושה לי?"

"משה- אין כמוך בעולם!" "תודה ה' על הילדים הנפלאים האלו!" וכו'...

יהי רצון שנזכה לדעת ולחיות את התכלית שלנו שכל אישה-עקרת הבית היא ככהן הגדול, מכפרת על בני ביתה בעבודת קודש, ונעשה עבודת קודשינו באמונה ובשמחה! אכ"ר.

מתוך הלב
של אמא
חכמה

והפנים, מריס (לשם כדור) משקפת אותן בחירות מיוחדות שהיא לא חיה.
והתקוות, ליכולות לצבור כל אחת מאיתן באמצעות תקשורת סבוכות,
גור אקשר.

להיות צינור

כמו גוש עכור שמתעבה יותר ויותר, היה הקשר עם סבא. בפנימיות הייתה אהבה, אבל היא הייתה כל כך מכוסה, שכבר לא הרגשתי כלום. והכלום הזה היה מעיק יותר מכל הרגשה. כשסבתא עליה השלום עוד הייתה בחיים, הייתי מרפרפת שלום על סבא ומדלגת אליה, עם סבתא יכולתי לדבר בלי שהרגשתי שהשמיים מתפוצצים מעליי כל פעם מחדש, אבל כשסבתא נפטרה- נותר רק סבא. וכעס. ותסכול. והמון רחמים שלי עליו, וביקורות שלו עליי, במן עיסה דביקה וכבדה של יותר מדיי רגשות. ולמי יש כוח להתעסק בעיסות כאלו בתוך החיים השופעים האלו...?

הפסקתי לחלוטין את שיחות הטלפון לסבא. 'תתקשרי אליו' המשכתי להגיד לעצמי מדיי פעם, בתביעה. בעיקר בימי שישי או בערבי חגים. אך לא הייתי מסוגלת. למה להתקשר? אין בי כוח לשמוע את השאלות הדוקרות, את "אתם הדתיים" וכל מיני משפטי נאצה בנוסח אופנת התשקורת המתחלפת. נמאס לי לגמרי להיות השליחה של העולם החרדי וליצג אותו נאמנה. אני לא נציגה כזאת. אני לא נציגה כלל! סתם מרים, קטנה, מאוד קטנה אפילו. החיים שלי רגילים ופשוטים, כלל לא מלאי הצלחות של העולם הזה, כמו שסבא היה רוצה לשמוע. קשה לי לפעמים, ואם אני נחשבת לפי חשבון הבנק שלי--אז מזמן מתתי... למה להתקשר? רק כאב ראש יצא לי מזה, ומה יצא לסבא מהנכדה הדוסיט והלא מדוגמת להחריד שלו?

אבל המצפון נוקף ותוקף. אין לו רחמים עליי. "זה סבא שלך!" מזכיר לי ובצדק. סבא זה סבא והוא גם ניצול שואה לתוספת! ולבד! איך את מעיזה להתנתק כך? המשפחה קטנה, פצפונת, אפשר למנות אותה באצבעות... אין לך פריבילגיה לקום ולהיעלם. קדימה, תתקשרי! משום מה, כל הקולות הרושפים האלו היו רק מרחיקים אותי מהמשימה המייסרת, החשובה, הנצרכת, המתבקשת והפשוטה לגמרי. ובעצם, מה את בכלל רוצה? ומה ביקשנו? להתקשר לשאול מה שלום סבא...? מה את עושה עניין?

וכך זה המשיך. אני רחוקה- וסבא רחוק. והגשר לקשר נותר בלונדון או בוילנה. אין לי מושג כיצד לחלוף על האוקיינוס המר הזה שנבנה לי בנפש בקשר לשיחה פשוטה, לא יומרנית של נימוסין. יום אחד הכרתי דיבור חדש. דיבור אמיתי שנכנס לי ללב, והדיבור הולך כך: בן אדם רוצה שישמעו אותו, לא יבקרו אותו, לא ילחצו ממנו, לא יתגוננו ממנו שהוא עלול להגיד, סתם יקשיבו, ויתעניינו באמת מה שלומם מתחת לכל המסכות, לכל החיים המגדירים והטובעניים, מלאי הרוחות הנושבות.

הרבה דיבורים יפים אני שומעת ומהנהנת בהסכמה, אבל הדיבור החדש הזה הגיע מאישה יקרה שהקשיבה והסתכלה עליי בעין טובה באמת וממש קיימה אותו בי עצמי. והחווייה של ההקשבה וההכלה שלה- הייתה כל כך חזקה לי בנפש, שפתאום הבנתי את הדיבור הזה. ופתאום הבנתי שההקשבה שלי עד היום הייתה מאוד מעורבת. ופתאום רציתי אחרת. ופתאום נזכרתי בסבא ובטלפון... וכך בלי שום קולות נוגסים פנימיים, היה לי כוח. רציתי להתקשר אל סבא לתת לו גם את המתנה הזאת של ההקשבה, להעניק לו כמה דקות של הכלה. חשבת: שימי אותך רגע בצד. את לא במרכז עכשיו. רק סבא שם. סבא ומה שלומם. כל מה שהם לא 'סבא' 'ושלומם', יחכה. זה היה ממש התפרצות של הטוב הפנימי, הרחמים שהיו לי אליו, פגעו מבפנים כל כך חזק פתאום... הידיים חפשו ניד קרוב ותקתקו אוטומטית את המספר שידעתי בעל פה מגיל חמש... אחר חמישה צלצולים קולו הקצר של סבא נשמע. ברור ונוקב. "הלר"

יחיד. עב. שותק.

"שלום סבא" אמרתי לו. הוא מיד זיהה אותי. "מרים?"

"נכון, התקשרתי לשאול מה שלומך סבא, איך אתה מרגיש?" והייתי שם, בתוך המילים. חזק. נאחזת בתוכן. מפנה את עצמי לגמרי לאדם הבודד, המסכן והזקן, שמהעבר השני. והגשר, שהיה לו בוילנה או בלונדון, הגיע פתאום. והחיבור התחדש. סבא שמח וסבא סיפר ודיבר ושיחק. היו שאלות ותהיות, וגם משפטים מקוממים, אבל איכשהו המהמורות עברו, וכל פעם חזרתי להתרכז בנשוא השיחה- באיש, שאותו שרציתי לשמוע, שעליו רציתי להקל...

סיפורים שאף פעם לא שמעתי- שמעתי עתה. ודיבורים כואבים על הפעם שאי אפשר לשכוח, התגוללו גם הם בצדורות. הוא היה בחוויה של עצמו, אני הייתי רק צינור.

"סבא אני אבוא לבקר אותך" הבטחתי לו בשיא הכנות ובלי שום תכנון מקדים. לא מאמינה כמה מילים יש לי בפנים כשה'אני' הזה יוצא קצת מהתמונה...

אחרי חצי שעה אולי קצת יותר ניתקתי את הטלפון בתחושת סיפוק חדשה מאוד.

דיברתי עם סבא! דיברנו באמת, לא על החיצוניות, על מה שאני ועל מה שהוא ועל התהום הפעורה מתחת לעם הזה ומפרידה בלי משים גם ביננו, אלא על הפנים. הפנים הדומה, הנפש הסובלת, הקושי שצריך לתת לו מקום...

יום אחר כך אבא שלי התקשר נרגש.

"את יודעת, מזמן לא שמעתי את סבא כל כך משוחרר, כמעט שמח" אמר לי.

"הוא מעביר לך 1000 שקל" אמר. "תתקשרי להודות לו. תגידי לו שהעברתי לך, כמו שביקש"

תחושות מעורבות גאו בי.

מצד אחד- התרגשות אדירה. לראות עין בעין, איך כולנו רוצים, לא משנה מאיזה זרם, פלג או מגזר, שמישהו יפנה לנו מקום בלב שלו, ויהדהד לנו חזרה את הטוב שלנו. זה הכול.

לראות, איך אפילו אני, הרגישה והמתבלבלת בקלות, שלא סובלת ביקורת, ועימותים מוציאים אותה מהאיזון הפנימי, יכולה להיות שליחה נפלאה של ההשגחה לאנשים סובלים שכבד להם בלב, והם רק רוצים לפרוק.

רצון כנה להמשיך בדרך הזאת.

מצד שני, זה לא פשוט לי עדיין. להתקשר שוב?

יום רדף יום, ושוב הייתי חייבת להתקשר. בבוקר דחיתי לערב ובערב לבוקר, עד שלקחתי נשימה עמוקה, מזכירה לעצמי את הגילוי העמוק... ופשוט התקשרתי.

"תודה סבא" אמרתי, אחרי דברי פתיחה.

"חכי!" קרא סבא שלי, "ורדית כאן" אמר. ורדית היא האחות של אבא שלי. משפחה קרובה איתם לא דיברתי שנים רבות... מאותם הסיבות, ואפילו יותר... בלי הכנה מוקדמת, בלי לנשום, ולשקול ולחשוב, פתע מצאתי את עצמי מדברת עם דודה שלי. שכל כך הרבה עבר עליה. ושוב פעם- אני לא במרכז, אני בעמדת הקשבה!

הייתה שיחה מדהימה ומקרבת.

אין לי מושג מה יהיה הלאה, אבל ברור לי, שלהיות צינור של בורא עולם לפעול טוב בעולם שלו, זה הדבר הכי מתוק, והכי טוב שיכול לקרות לי ולכל אחד מאיתנו.

ו'אחינו התועים' מאחורי כל המסכות גם הם מחכים לצינור בדיוק כזה. למישהו שישכים להיות שם ולעשות להם מקום. שיאמינו בטוב שלהם שקיים לבטח, ולא יתרגש מדיבורים חיצוניים של שנאה ופירוד, רק ייתן לטוב שקיים מאחורי כל הרע המשתולל להתגלות, שיהדהד להם אותו במילים ובהזדהות, עד שהם ירגישו טובים, כמו שהם באמת. ואולי אפילו, כמו שרבי נחמן מלמד אותנו, יוכלו מהטוב הזה לזכות לתשובה שלמה.

כנגד ארבעה בנים עומדת אמה אחת... ק. פלדמן

אלמלא היה זה הוא לא הייתי כל כך סבלנית. אבל לבני התם יש לי מקום בלב. זה לא מה שהוא אומר, זה איך שהוא אומר. הילד הזה- מנצח אותי במתיקות התמימה שלו. רבינו אומר שהשם יתברך ינצח את המלחמה בעזרת היהודים התמימים אומרי התהילים. גם בסיפור שלנו התם למד מלאכת רצענות. רצענות- רצה ענות. התם שואל ורוצה תשובות, תשובות אמיתיות שאין בהן ליצנות. וההגדה אומרת אליו: "בחזק יד הוציאנו השם ממצרים מבית עבדים", שאלה שנשאלת בתמימות מזכה בתשובה של אמונה וביטחון בגדולת השם- וחסדיו.

הבן התם הוא זה שנשאר ער עד סוף הסדר וגם ערני (בזכות השאלות) והוא זה שמגיע בסוף הסימנים לסימן "נרצה". בזכותו אני נזכרת להאמין בכל שנה מחדש כמה השם יתברך מרוצה ממני וכמה אני רצויה לפניו, וזאת, גם כשעבודתי עדיין אינה מושלמת. ועכשיו לאחרון חביב, הבן הרביעי.

שאינו יודע לשאול, מה הוא אומר?

הוא אינו אומר. הוא צריך דיבור, עידוד, דרבון. כדי שיוציא מילה מהפה אני מוצאת את עצמי בהשתדלות מרובה. אז כנראה שטוב אני עושה כי בהגדה כתוב ש"את- פתח לך" עליי לפתוח לו את הפתח. במקרה הזה נאמר לי באופן אישי: "והגדת לבנך" פשוט תדברי. השם יודע למי ולמה הוא נתן תשעה קבין של שיחה, רק שאזכה, אבא, לדבר איתם גם איתך...

כנגד 4 בנים עומדת אמה אחת. האמה האחת הזו, זו אני וגם את, ממש כל אחת. עומדת ניצבת, עולה ויורדת, לעיתים מתנדנדת ומכל בן שיעור עצום לומדת.

קו ההתחזקות**02-6633554**

הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

נקודת חברה**072-315-7216****שיעוריה של גב' חיה הרצברג תחי'**

בראשית

ותמימה

מסקנה!!!

להיבט הזה קוראים: תמימה.

אתם באמת לא חייבות להתייחס אליה. היא הרי לא חכמה כמוני!

אבל בשם הדמוקרטיה ולמען השוויון נאלץ לתת לה את רשות הדיבור. (תמימה! תמימה!! תורד!)

"הו! שלום נשים יקרות וצדקניות! אני

רוצה לחזק את ידיכן! אשריכן! אתן עוסקות במלאכת קודש! אתן עיקרו של בית! כל

אישה שמנקה לפסח לשם שמיים – מכניסה לבית שלה את הקדושה והשמחה! גם בערב

פסח ה' רוצה אותנו שמחות ורגועות! אם הבעל עוזר- נפלא! אם הבעל לא עוזר- לא

נורא! הכול מושג ומדויק. בעלך מאלו שמפשילים שרולים ומנקים במרץ? אשריך!

בעלך מאילו שמתחילים עם ארון הספרים וטובעים לתוך ספר במקום לנקות? אשריך!

לא משנה הסטטיסטיקה, רבים שלוחים למקום, ואת תגיעי לפסח – מאושרת! את

הרי עובדת את השם בכל פעולותיך! ואם לפתע את מרגישה תחושת קושי, אפילו

קטנה... אז עוצרים! עושים הפסקה ובודקים: האם אני מוציאה חמץ מהבית ומקיימת

מצוות "ביעור חמץ" או שמא אני נסחפת להברקת ונצנוץ הבית משל קיבלתי טופס 4

ורגל אדם טרם דרכה בו...? ושלל תביני לא נכון, אם להבריק את הבית עושה לך טוב

ומשמח אותך – לבריאות. אבל אם זה מביא אותך לעצבות, כעס או קפידה, חלילה, (שכל

אלה כמובן חמץ גמור! ועליהם נאמר "בל יראה ובל ימצא" אפילו פירור!(!) סימן שאת

לא בכיוון... זכרי: העיקר לעשות את רצון השם ו... בשמחה!!!

שותף בעבודה, האישה נשארת עם 50% פחות ממנה שהייתה צריכה לעשות ללא

עזרתו. לא ייתכן להתעלם מחישוב כזה! יש כמובן גם את ההיבט המוסרי: שתינו

עמדנו יחד תחת אותה חופה!... ולא נשכח את ההיבט ההגיוני והמתבקש:

מה יותר הגיוני מלתת לבעל הוראות וללכת לנוח?

ואם תרצו ללכת על לוגיסטיקה: הרי גם הוא גר בבית הזה בדיוק באותו האופן!

מבחינה היסטורית: הגברים גם הם היו באותו הנס! ("ציאת מצרים") אז למה הם

משתמטים? ובכלל חשוב להתבונן גם על הפן המעשי:

פשוט וברור שלגברים יש יותר כוח פיזי לעבודה כ"כ מאומצת וכ"כ ממושכת (הרי

הנורמה היא להתחיל בחנוכה!) לא יעלה על הדעת שאישה תאמץ את גופה ארבעה

חדשים ברצף! נאמר: "רוחי בהם"! חייב להיות שמשהו השתבש במהלך הדורות...

ואי אפשר להתעלם מההיבט המשפחתי: אותי לימדו שהבעל אחראי על כל העניינים

הרוחניים של הבית! והנה המצווה הקדושה הזו איכשהו עברה ליד הנשים!

אה, וכמובן, ההיבט הזוגי: הבעל אמור לומר לאשתו 3 פעמים ביום: כן, גבירתי, כלומר

אישתי, כלומר אישתי היקרה! איך אפשר לעזור לך?

טבעית: כ"ל הגיונית... מה עוד? ישנו אולי עוד איזה היבט שלא

הזכרתי? ובכן, המסקנה הברורה והמתבקשת צועקת בפני עצמה.

אלא שאי שם יש היבט נוסף, מעצבן, הורס כל חלקה טובה, סקר, חקירה, דרישה,

אני לא מבינה מה הולך פה! למה כל העומס עלי? למה כל העול והעבודה עלי?

אם לא הבנת, אסביר לכן בדיוק את הבעיה. אתן יודעות שערב פסח עכשיו, כן? לא

רק אצלי, חכמית תליט"א, גם אצלכן. ואני יושבת וחושבת על המצווה הזו של ביעור

חמץ, כלומר של נצנוץ הבית לפסח, ואיני מבינה מדוע מצווה יקרה זו הפילה את רוב

כובד משקלה על כתפיהן הצרות והשוחחות של נשות עמך ישראל. האם הבעלים פטורים

ממצווה זו? לא אחת כחכמית תשלים עם השערוריה

הזו בחיבוק ידיים, יצאתי לחקור את העניין. אשתף אתכן בחישובים שלי ואני בטוחה

שכל מי שתקרא תסכים איתי (הרי הכתבה מיועדת לנשים בלבד!)

כדרכי היסודית בדקתי את כל הבחינות: מההיבט ההלכתי: הרי זו מצווה שהזמן

גרמא! איך בכלל נכנסו הנשים לתמונה הזו? זה לא אמור להיות קשור אליהן!

מההיבט הרוחני: כל הרעיון של ביעור חמץ זה כנגד החמץ שבלב. תגידו, אתן מכירות

איזו אישה עם פירור חמץ בלב? אני מכירה רק צדקניות טהורות! (וגם אם לא, רוב

הנשים בחזקת מתנזרות מאכילת קמחים למיניהם ואיך יחדור חמץ לליבן?)

מההיבט האידיאולוגי: זה ממש הדרת נשים להפיל עליהן את כל התיק הזה!

מההיבט המתמטי: עשיתי תרגיל מורכב המבוסס על משוואה בחמישה נעלמים. לא

אלא אתכן בפרטים רק אפרוס לפניכן את התוצאה: כאשר מחלקים כל גוף השניים,

התוצאה הישירה והמתבקשת היא שכל חלק מתקטן ב-50% ממה שהיה אילולי חילקו אותו ב-2. במה דברים אמורים? אם הבעל

תפילה
חדשה
ק. הוברט

צרי קשר ב: 0504116096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM